

Nicio frunză

Flavius

Nicio frunză nu stă să se mire de tot ce i se întâmplă,
privește anotimpurile cu părere de rău
și moare la un moment dat supusă,
dar nu-și uită ciclul feminității ei.
Privește-o numai cum se zbate în jurul luminii,
o absoarbe precum o femeie iubirea
care o împlinește-n trup.

Ce știu e că trebuie să se înțeleagă mersul,
măsura trecerii dintr-o fază în alta
ce lasă loc interpretării.
Noi suntem copacul, nu frunza
și mai mult decât atât
putem să ne schimbăm cu timpul,
ceea ce vedem în preajmă
se cerne prin filtrul interior
până se naște golul din memorie
și drumu'-i fără întoarcere.